

РЕШЕНИЕ

№ 351

гр. К., 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – К., I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Асима К. ВА.-Петрова

при участието на секретаря Снежанка В. Данчева
като разгледа докладваното от Асима К. ВА.-Петрова Гражданско дело № 20235320100326 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание на иска е по чл. 432, ал. 1 във вр. с чл. 386, ал. 1, във вр. чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Ищецът – И. Н. Н. твърди, че на дата 06.09.2019г., на път **** км ****, при управление на лек автомобил с марка „М.“, модел „Л.“, с рег. № *****, водачът С. Н. Д. настига отзад марка „***“, модел „****“, с рег. № *****, не успява да намали скоростта или да заобиколи настигнатото МПС, в резултат на което настъпило ПТП. Вследствие на ударния импулс и въртящия момент, двата автомобила се завъртели в отрицателна посока и се отправели към дясната граница на платното, където настъпил удар между предната част на лек автомобил М. и дясната мантиanela, а след това автомобилите продължили с плъзгане и завъртане до установяването им на местата и в положенията, отразени в приложения към исковата молба - Протокол за оглед на местопроизшествие. Основна причина за настъпилото ПТП било виновното и противоправно поведение на водача - С. Н. Д., който не е реагирал своевременно със спиране при настигане на движещия се пред него лек автомобил ***, въпреки наличието на техническа възможност за виновния водач да изостане зад лек автомобил *** или да реагира със

спиране. Твърди, че за ищеца не е съществувала техническа възможност да избегне удара. В резултат на предизвиканото от С. Н. Д. ПТП, на лек автомобил *** напълно били унищожени следните детайли: предна броня, лайдсна предна броня, преден капак, преден десен калник, преден ляв калник, ляв фар и мигач, десен фар и мигач, задна броня, заден ляв калник, заден десен калник, заден капак и заден ляв стоп.

Във връзка със събитието било образувано досъдебно производство № 193/2019г. по описа на РУ МВР гр. Х., в хода на което били установени механизма на настъпване на сблъсъка, както и стойността на причинените увреди. При настъпилото събитие притежавания от ищеца автомобил било установено до степен „тотална щета“, т.к. стойността на средствата, необходими за отстраняване на повредите надвишавали 70% от цената на веща. Доколкото икономически било нецелесъобразно увредения автомобил да бъде възстановен, застрахователят следвало да изплати обезщетение, равняващо се на сумата, срещу заплащане на която към датата на събитието било възможно да се закупи друг автомобил, с аналогични на увредения характеристики. Предвид настъпилото пълно унищожаване на собствения на ищеца автомобил, на дата 02.03.2021г. била прекратена неговата регистрация.

Твърди, че към 06.09.2019г. цената на напълно увредения автомобил възлизал на сумата от 4 649 лева. От тази стойност приспада цената за изкупуване на веща за скрап и се получавал дължим остатък от 4249 лева. Към 06.09.2019г., гражданската отговорност на водача С. Н. Д., във връзка с управлението на лек автомобил с марка „М.“, модел „Л.“, с рег. № ***** била покрита при действието на валиден договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, сключен с ответника и обективиран в полица № *****.

Във връзка с посочено и предвид обстоятелството, че е налице причинно-следствена връзка между настъпилото ПТП и всички последвали за ищеца негативни последици, на 13.01.2023г. депозирал пред ответника писмена претенция за определяне и изплащане на обезщетение за имуществени вреди. До настоящия момент нито било определено, нито било изплатено дължимото обезщетение.

МОЛИ съда, да постанови решение, с което да осъди ЗК „J*****“ АД да заплати на ищеца сумата от 4 249.00 лева, представляваща обезщетение,

дължимо при условията на договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, във връзка с ПТП, настъпило на 06.09.2019г., виновно причинено от застраховано при ответника лице - С. Н. Д.. Претендира лихвата за забава върху присъдената главница, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на главницата, както и всички направени по делото разноски. При условията на чл.127 ал.4 от ГПК посочва банкова сметка, с титуляр И. Н. Н., както следва - IBAN: *****.

В ХОДА на делото, съдът е допуснал на основание чл. 214 от ГПК изменение на цената на първоначално предявения иск, като същият е увеличен на сумата от 6 924.00 лева.

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът - ЗК „*****“ АД е подал писмен отговор, с който оспорва предявените искове по основание и размер. Оспорва всички твърдения в исковата молба по основанията на предявената претенция за имуществени вреди. Оспорва допустимостта на предявените искове, поради липса на предпоставките, регламентирани в чл. 380, ал. 3, вр. чл. 432 от КЗ. Във връзка с ПТП от 06.09.2019г., настъпило на път *****, осъществило се между лек автомобил марка „М.“, модел „Л.“, с рег. № ***** и лек автомобил марка „****“, модел „*****“, с рег.№ *****, при ЗК „*****“ АД по претенция на ищеца била образувана застрахователна преписка - щета № 0000-5000-23-000038. Преписката била образувана по претенция на ищеца от дата 13.01.2023г. с вх.№ 371 на ЗК „*****“ АД за изплащане на застрахователно обезщетение за възникнали вследствие на процесното ПТП увреждания по МПС марка „****“, модел „*****“, с рег.№ *****. В хода на извършената ликвидационна дейност било установено, че по образуваната ликвидационна преписка не били представени документи, които са от съществено значение за произнасяне по основателността на предявената претенция, като автомобила не бил предоставен за извършването на оглед за установяване на вредите, възникнали вследствие на транспортния инцидент. Във връзка с предходното, с писмо адресирано до електронната поща на адв. М. М., която била посочена и в исковата молба - *****, ищеца бил уведомен, че с цел разглеждане на предявената от него претенция било необходимо да представи Констативен протокол за ПТП - Оригинал или заверено копие, Свидетелство за управление на водача и контролен талон,

както и необходимостта от извършването на оглед от представител на ЗК „*****“ АД на увреденото МПС. Към днешна дата ищеца не е представил изисканите документи, като не е предоставил и автомобила за извършването на оглед за констатиране на щетите по него, възникнали вследствие на процесното ПТП. Към датата на подаване на исковата молба рекламационния срок уреден в КЗ за уреждане на застрахователни претенции по доброволен ред не е изтекъл - нито 15 дневния срок по чл.108, нито по чл. 496. От друга страна, предвид това, че по ликвидационната преписка не бил представен Констативен протокол за ПТП, съгласно чл. 496, ал.3, т.1 от КЗ, срока за произнасяне по доброволната претенция дори не е започнал да тече. Предвид изложеното, намира че липсват предпоставките, регламентирани в чл. 380, ал. 3, вр. чл. 432 от КЗ и искът е недопустим.

Твърди, че механизма на процесното ПТП оставал неизяснен. Поради това, изцяло оспорва наличието на следните елементи от фактическия състав на деликта: противоправност и вина на действията на водача; причинно-следствена връзка между действията на застрахования към ответното дружество водач и настъпилия вредоносен резултат, като наличието на същите е изцяло в кръга на доказване на ищеца. Оспорва механизма на ПТП, изложен в исковата молба като прави възражение за съпричиняване от страна на ищеца към настъпването на процесното ПТП и претърпените от него вреди.

В исковата молба се твърди, че уврежданията по лек автомобил марка „****“, модел „*****“, с рег.№ ***** се изразявали в цялостна увреда на автомобила. По аргумент от разпоредбата на чл. 390, ал. 2 от КЗ, стойността на ремонта на увредения автомобил надхвърля 70% от стойността на автомобила. Твърди се, че вследствие на процесното ПТП са възникнали следните повреди по процесния автомобил: предна броня, лайсна предна броня, преден капак, преден десен калник, преден ляв калник, ляв фар и мигач, десен фар и мигач, задна броня, заден ляв калник, заден десен калник, заден капак и заден ляв стоп. Оспорва изцяло твърдението, че вследствие на ПТП от 06.09.2019г. по лек автомобил марка „****“, модел „*****“. с рег.№ ***** възникнали щети по предна броня, лайсна предна броня, преден капак, преден десен калник, преден ляв калник, ляв фар и мигач, десен фар и мигач, задна броня, заден ляв калник, заден десен калник, заден капак и заден ляв

стоп. Не били представени документи, удостоверяващи твърдението, не бил извършен оглед на автомобила от страна на служител на ответното дружество, от който да са установени вредите по превозното средство.

Оспорва причинно-следствената връзка между твърдените вреди по процесния автомобил и пътнотранспортното произшествие от 06.09.2019г. Съгласно императивната разпоредба на чл. 390, ал. 1 от КЗ, преди изплащане на обезщетение, определено като тотална щета на МПС, застрахователят изисква от потребителя на застрахователна услуга удостоверение от компетентните регистрационни органи за прекратяване на регистрацията на МПС, в което е отбелязано, че прекратяването на регистрацията е поради настъпила тотална щета. Твърди, че ищеца не е уведомил компетентните органи за настъпила тотална щета на превозно средство и не била подадена молба за издаване на Удостоверение за прекратяване на регистрацията на МПС, поради настъпила тотална щета с цел получаване на застрахователно обезщетение, съгласно чл. 390, ал.1 от КЗ. След подаване на молба до компетентните регистрационни органи, прекратяването на регистрацията, съгласно чл. 18А, ал.8 от Наредба № 1-45 от 24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Загл. изм. и доп. - ДВ, бр. 105 от 2002г., изм., бр. 67 от 2012г., бр. 20 от 2018г.), се извършвало с отбелязване на част първа от свидетелството за регистрация като невалидна, чрез перфориране и надпис „Прекратена регистрация - тотална щета“. По образуваната ликвидационна преписка, както и сред приложените към исковата молба доказателства липсвало Удостоверение от компетентните регистрационни органи за прекратяване на регистрацията на МПС, в което е отбелязано, че прекратяването на регистрацията е поради настъпила тотална щета, както и перфорирано свидетелство за регистрация част I на процесния автомобил, на което е отбелязано чрез надпис „Прекратена регистрация - тотална щета“, че основанийето за прекратяване на регистрацията е именно настъпилата тотална щета на автомобила. Напротив, в представеното по делото свидетелство за регистрация част I-ва, такова отбелязване липсва, от което ставало ясно, че ищеца не е изпълнил императивната норма на чл. 390, ал.1 от КЗ и исковата претенция не следва да бъде уважена. С поведението си

ответното дружество не е дало повод за образуване на настоящото съдебно производство. Предвид изложените съображения, счита, че не са налице предпоставките за ангажиране отговорността на ЗК „*****” АД като застраховател по застраховка „Гражданска отговорност”, поради което моли съда да отхвърли предявения иск, като неоснователен.

Оспорва предявения иск и по размер. Застрахователното обезщетение за имуществени вреди на превозни средства, което се дължи от застраховател по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите на увредените трети лица, се определя по правилата на чл. 499, ал.2 от КЗ. Съгласно чл. 499, ал. 2 от КЗ, обезщетението не може да надвишава действителната стойност на причинената вреда. В допълнение към изложеното, счита претенцията за неоснователна, тъй като претендираното обезщетение за лек автомобил марка „***“, модел „****“, с рег.№ *****, не кореспондира със средната пазарна стойност на превозното средство към датата на ПТП - 06.09.2019г. и със стойността на запазените части. Предвид стойността на запазените части на процесното МПС и средната пазарна стойност на същото, оспорва размерна на исковата претенция в размер на 4 249.00 лева. Счита, че същият е предявен в завишен размер и не отговаря на действително претърпените вреди. Размера на вредите на лекия автомобил следва да бъде определен съгласно чл.499, ал.2 от КЗ по методиката на Наредба № 24 за задължителното застраховане, приложима към момента на събитието. Обезщетението не може да надвишава действителната стойност на причинената вреда и се определя в съответствие с приетата от КФН Наредба № 24/2006г. за методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС. При причиняване на имуществени вреди на превозно средство от водач, застрахован по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, застрахователят на деликвента по посочената застраховка дължи на третото увредено лице (собственик на увреденото превозно средство) обезщетение за вредите, изчислено по правилата на чл. 499, ал. 2 от КЗ и тези на Наредба № 24/2006г. и то в случай, че претенцията не е за превозното средство, управлявано именно от виновния водач. Съгласно съдебната практика по решения за подобни на процесния случай, при определяне на застрахователно обезщетение при условия на „тотална щета” по смисъла на КЗ, от действителната стойност на увреденото МПС се изважда стойността на запазените части и по този начин се достига до

дължимото обезщетение. В мотивите на Решение № 260072 от 12.01.2023г. на СГС по в.гр.д. № 12712/2020г. въззивния съд е посочил за неоснователно оплакването, че застрахователното обезщетение следва да се определи, като от действителната стойност на МПС се приспадне сумата, която собственикът на автомобила е получил при предаването му за скрап. Дори собственикът на МПС да избере начин на реализиране на остатъчната му стойност, при който да получи по-малка сума в сравнение с тази, определ. от вещото лице за запазените части. Действително право на собственика на увреденото при тотална щета имущество е как да реализира остатъчната стойност, но неблагоприятните последици от избран по-неизгоден начин затова не могат да се възлагат на застрахователното дружество.

Оспорваме изцяло иска за присъждане на лихви като неоснователен. Искът за лихви е акцесорен и неоснователността на главния иск води до неоснователност на иска за лихви. На самостоятелно основание, тъй като ответното дружество, с извънпроцесуалното си поведение не е дало повод за завеждане на настоящото производство, възразява срещу искането за присъждане на разноси в тежест на ответника. В случай, че претендираното от ищите възнаграждение за адвокат е над минималния размер съгласно НМРАВ, прави възразение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

По делото не се спори, а и от представената справка, касаеща проверка за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ се установява, че по отношение на МПС – марка „М.“, модел „Л.“, с рег. № ***** е налице валидна застраховка по полица за периода 08.08.2019г. – 07.08.2020г., т.е. включващ датата на деликта при ответното застрахователно дружество - 06.09.2019г.

Видно от представеното копие от Свидетелство за регистрация, Част I, ищецът - И. Н. Н. собственик на МПС - марка „****“, модел „****“, с рег. № *****.

По делото е постъпила административна преписка по процесното ПТП от 06.09.2019г. От приложения в нея Констативен протокол за ПТП с пострадали лица от 06.09.2019г., изготвен от дежурен ПТП при Сектор ПП към ОД на МВР – П., РУ - Х. е констатирано, че на 06.09.2019г., около

19:44ч., на път **** км ***** между с. Ч. и с. К., настъпило ПТП между - МПС - марка „М.“, модел „Л.“, с рег. № *****, управлявано от С. Н. Д. и МПС - марка „***“, модел „***“, с рег. № *****, управлявано от И. Н. Н.. При направен тест за алкохол и наркотични вещества, пробите на двамата водачи са 0.00. Щети са настъпили по отношение на двата автомобила.

Във връзка с осъщественото ПТП е издаден на С. Н. Д. с ЕГН ***** - АУАН № АД301532 от 20.09.2022г. за това, че на 06.09.2019г. около 19.44 часа, в община К., на път II клас № *****, между с. Ч. и с. К., като водач на лек автомобил, управлява МПС - марка „М.“, модел „Л.“, с рег. № *****, собственост на „С.А.“ ООД, Булстат ***** със седалище: с. П., общ. Х., обл. П., като предприема маневра изпреварване, без да осигури достатъчно разстояние между своето и изпреварваното МПС - „***“, модел „***“, с рег. № ***** и го блъска в задна лява част, вследствие на което, и двата автомобила се завъртат и стигат в крайпътна преграда - мантинела. С. Н. Д. допуска ПТП с материални щети и пострадало лице. АУАН е съставен по преписка на Районна прокуратура П., с № 7595/2019г., като е извършил следното: не е осигурил достатъчно разстояние между своето и изпреварваното МПС. ПТП, с което виновно е нарушил чл.42, ал. 2, т.1 от ЗДвП. На основание чл. 53 от ЗАНН и чл.179, ал.2 вр.чл.179, ал.1, т.5 предл.5 от ЗДвП, е издадено Наказателно постановление № 22-0273-000409/11.10.2022г. от ОДМВР П., РУ Х., като на С. Н. Д. е наложено административно наказание – глоба, в размер на 200.00 лв.

Във връзка с предявения иск, съдът е изслушал свидетелят - С. Н. Д., който твърди, че на 06.09.2019г. управлявал червено „М.“, като се движел посока от гр. П. за гр. К.. Предприел маневра изпреварване след разклона за с. Р.К.. Имало колона с коли пред него, които изпреварил с около 70 км в час. В този момент от колоната излязла кола - ***, която предприела маневра изпреварване, движейки се в една и съща посока. В отсрещното платно нямало кола. Най-вероятно водачът на ***-то не го е видял, предприемайки изпреварване. Излизайки на платното, по което се движи червеното „М.“, ***-то го закача. Докосването на двата автомобила било както следва - преден ляв калник на ***-то се сблъсква с преден десен калник на М.-то. Двете коли започнали да се въртят, нямало спирачен път. МПС-тата спрели в мантинели. От това въртеливо движение на двете коли, нямало ударени други коли

(участници в пътното движение). Като пътните условия описва сух път, не е валидно, слънчево време. ПТП станало около 17:00 часа следобед. На този участък нямало разклонения за населени места, бил прав участък. Посочва, че се движел в насрещното платно, защото предприел изпреварване, в което нямало насрещно движещи се автомобили, а автомобилът от ПТП бил част от колоната, която изпреварвал и когато се изравнил с него (с л.а. ***) той предприел също маневра изпреварване. Поради тази причина, ударът в ***-то бил в левият преден калник, а на М.-то в преден десен калник. Намира, че несъобразителност е проявил шофьора на ***-то, който предприел изпреварването в момента, в който и той е предприел изпреварване. Твърди, че нямал абсолютно никак възможност да предотврати ПТП. Същото се случило малко след отбивката за село Р.К., посока К.. Видимостта на пътя била прекрасна. Твърди, че когато се случило ПТП-то пред себе си имал видимост над 700 метра. В този участък, който бил извън населено място, разрешената скорост била 90 км, а той се движел някъде със 70 км. Колоната от автомобили пред него, която изпреварвал била от три коли. Когато започнал да изпреварва тази колоната, колите в нея се движели от дясната страна на него. ***-то, с което станало ПТП, бил последен в колоната, другите двете МПС-та от колоната били пред автомобила, с който се блъснал, т.е това бил първият автомобил, който изпреварвал. Автомобилите в колоната били позиционирани на не повече от 15 - 20 метра един от друг. В момента, в който изпреварвал не е видял водачът на ***-то да подава сигнал за изпреварване. След като двамата шофьора от ПТП-то установили, че са добре решили, че няма пострадали и че ще си извикат пътна помощ. Дошла бърза помощ и полиция. Направили и на двамата водачи проба за алкохол, които били е отрицателни.

По отношение на механизма на реализиране на произшествието и стойността на причинените щети, съдът кредитира първоначалното и допълнително заключение на вещото лице – Т. П. по допуснатата и приета САТЕ, като обективни и компетентно дадени, на основание чл. 202 от ГПК. Вещото лице по допуснатата и изслушана САТЕ дава следното заключение:

В първоначалното си заключение, въз основа на резултатите от констативно-аналитичната част по задачите на експертизата, вещото лице посочва, че на 06.09.2019г. около 18.45 часа, лек автомобил „*** ****” с рег.

№ *****, управляван от И. Н. Н., се е движил по дясната (източна) лента на платното за движение на пътят между гр. П. и гр. К. със скорост около 90 km/h. В същото време лек автомобил „М. Л.“ управляван от С. Н. Д. се е движел със скорост около 138 km/h по същата дясна (източна) лента на платното за движение на същият път, в същата посока зад лек автомобил „*** ***“. Скоростта на движение на „М. Л.“ надвишавал скоростта на движение на „*** ***“ и поради тази причина разС.ието между тях намалява. В един момент разС.ието между двата автомобила е намаляло значително, лек автомобил „М. Л.“ е настигнал лек автомобил „*** ***“ и така е настъпил удар между тях. Ударът е настъпил в предната дясна част на „М. Л.“ и в задната лява част на „*** ***“. В резултат на ударния импулс и въртящия момент който е бил създаден, двата автомобила са се завъртели в посока по часовниковата стрелка. Лек автомобил „М. Л.“ е продължил движението и по направление на следата от гума се е отправил към дясната граница на платното, където е настъпил удар между предната му част и дясната мантинела, след това автомобила е продължил с плъзгане и завъртане до установяването им на мястото и в положението отразено в протокола за оглед и видно от фотоалбума на местопроизшествието. Лек автомобил „*** ***“ след удара се е завъртял около вертикалната си ос, ударил се е в лявата и дясната мантинела и по направлението от следите от гуми видни от снимковият материал е достигнал до мястото, на което се е установил отразено в протокола за оглед и видно от фотоалбума.

Основна причина за настъпилото пътнотранспортно произшествие от техническа гледна точка е, че водачът на лек автомобил „М. Л.“ - С. Н. Д. не е реагирал своевременно със спиране при настигане на движещия се пред него лек автомобил „*** ***“. Водачът на лек автомобил „*** ***“ е нямал техническа възможност да предотврати настъпването на удара, защото управляваният от него автомобил е ударен отзад. Водачът на лек автомобил „М. Л.“ би имал техническа възможност да предотврати настъпването на удара, ако изостане зад лек автомобил „*** ***“ или ако беше реагирал чрез задействане на спирачната система, когато се намира на разС.ие 32 m зад лек автомобил „*****“.

Стойността на средствата необходими за пълното възстановяване на лек автомобил „*** ***“ възлиза на сумата 8732.42 лв. Средната пазарна

стойност на лек автомобил „*** ****“ е 7560 лв. В случая стойността на ремонта надхвърля действителната стойност на увреденият лек автомобил „*** ****“, следователно вредата на автомобила е „тотална щета“. Сумата срещу която е било възможно да се закупи друг автомобил марка „*** ****“ аналогичен на увреденият е около 7560 лв. Средната пазарна стойност на увреденият лек автомобил „*** ****“ към 06.09.2019г. е 7560 лв. Стойността на разходите необходими за отстраняване на уврежданията по лек автомобил „*** ****“ е 8732.42 лв. Оценката на щетите е извършена с алтернативни резервни части и употребявани такива. Реалната стойност на запазените резервни части от увреденият лек автомобил „*** ****“ в случаят е стойността на остатъците от него, които биха могли да се предадат на рециклираща фирма изкупуваща метални отпадъци и възлиза на 636.00 лв. По смисъла на чл. 390, ал. 2 от Кодекса за застраховането щетата на л.а. „*** ****“ е тотална.

Вещото лице в допълнителното си заключение, съобразявайки се приетите гласни доказателства потвърждава механизма на процесното ПТП така, както е описано в първоначалното си заключение. Посочва, че показанията, снети от свидетелят - водач на лек автомобил „М.“ механизъм на ПТП противоречат на обективните данни по делото. Скоростта на движение на лек автомобил „М.“ преди удара е била значително по висока от твърдяната скорост от водача на лек автомобил „М.“. Ударът е настъпил в задната лява част на лек автомобил „***“ и предната дясна част на лек автомобил „М.“. Твърдението на водачът на лек автомобил „М.“, че ударът е настъпил в преден ляв калник на лек автомобил „***“ и преден десен калник на лек автомобил „М.“ противоречи на следите по автомобилите, видни от снимковият материал.

По делото няма данни и не могат да бъдат изградени еднозначни изводи за наличие на други обстоятелства, довели до настъпване на изследваното ПТП. Поради това не може да се приеме, че причината за настъпване на ПТП-то е различна от установена от вещото лице в заключението на САТЕ.

От представените по делото копия от кореспонденция се установява, че във връзка с ПТП-то, И. Н. Н. е предявил пред „*****“ АД претенция за изплащане на обезщетение за имуществени вреди, вх. № 371/13.01.2023г., в която е описан механизмът на реализиране на ПТП-то и виновността на

водача на лек автомобил марка „М.“, модел „Л.“, с рег. № ***** - С. Н. Д.. Видно от Писмо на Г.ф., изх. № 24-01-22/31.01.2023г. до И. Н. Н., по щета № 23110012/12.01.2023г., ищецът е уведомен за това, че УС на ГФ отказва да му заплати обезщетение, той като застраховката на ГО по отношение на лек автомобил марка „М.“, модел „Л.“, с рег. № *****, сключена с „*****“ АД е прекратена на 24.11.2019г., поради невнасяне на вноса Посочено е, че към датата на ПТП - 06.09.2019г., застрахователнаполица № ***** произвежда своето действие. Посочено е, че компетентен за претенцията е „*****“ АД.

По делото е безспорно, че в ЗК „*****“ АД по претенция на ищеца е образувана застрахователна преписка - щета № 0000-5000-23-000038, което се признава от ответника в отговора на исковата молба (лист 19 от делото).

Други доказателства от значение по делото не са представени.

С оглед на установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

По делото няма данни и не могат да бъдат изградени еднозначни изводи за наличие на други обстоятелства, довели до настъпване на изследваното ПТП. Поради това не може да се приеме, че причината за настъпване на ПТП-то е различна от описаната от ищеца, установена от вещото лице в заключението на САТЕ, кореспондираща и с данните по преписката на РУ МВР гр. Х.я.

Описаният механизъм се потвърждава и от протокол за ПТП на ОД на МВР – П., РУ - Х. Констативният протокол за ПТП съставлява официален свидетелстващ документ, тъй като е съставен от длъжностно лице, в кръга на службата му и по определените в закона, поради което съгласно чл. 179, ал. 1 от ГПК се ползва с обвързваща съда формална доказателствена сила относно авторството на материализираното в съдържанието му изявление на длъжностното лице – съставител, а така също и с материална доказателствена сила относно самото удостоверително изявление, с оглед на което и тъй като същият не бе оспорен от ответника въз основа на него, съдът приема, че на 06.09.2019г. С. Н. Д. управлявал лек автомобил марка „М.“, модел „Л.“, с рег. № ***** на път ***** км 32 +300 между с. Ч. и с. К., предприема маневра изпреварване, без да осигури достатъчно разС.ие между своето и изпреварваното МПС - „****“, модел „****“, с рег. № *****, управлявано от И. Н. Н. и го блъска в задна лява част, вследствие на което, и двата

автомобила се завъртат и стигат в крайпътна преграда – мантинела, като са причинени имуществени щети. От тук се извежда и извода, че е налице противоправно деяние на водача на лек автомобил марка „М.“, модел „Л.“, с рег. № *****, вреда за ищеца и причинно-следствена връзка помежду им.

По отношение на механизма на ПТП-то, съдът кредитира писмените доказателства по преписката на РУ МВР гр. Х., както и приетото заключение по допуснатата САТЕ, доколкото приетите показанията на разпитания свидетел, който де факто е участник в самото ПТП-то – С. Н. Д., управлявал лек автомобил марка „М.“, модел „Л.“, с рег. № ***** са противоречиви на обективните данни по делото и на следите по автомобилите видни от снимковият материал, приложен към заключението на вещото лице.

Съгласно приетото по делото и неоспорено заключение на съдебно-автотехническата експертиза, при осъществяване на механизма на ПТП, посочените повреди на лек автомобил марка „***“, модел „****“, с рег. № ***** са причинени вследствие на удар от движещият се зад автобуса - лек автомобил марка „М.“, модел „Л.“, с рег. № *****. В създалата се ситуация в конкретната пътна ситуация, ударът е бил неизбежен. Водачът на М.-то е имал техническа възможност да предотврати настъпването на ПТП, ако следи внимателно обстановката пред лекия автомобил и реагира своевременно, като намали скоростта си (която е над разрешената за участъка скорост), което не е сторил, поради което същият е нямал техническа възможност да предотврати настъпването на удара. От своя страна, водачът на „***“, модел „****“, с рег. № ***** е нямал техническа възможност да предотврати настъпването на удара, тъй като управлението от него лек автомобил е бил ударен отзад. От техническа гледна точка, съгласно приетата експертиза, причината за настъпване на ПТП е закъснялата реакция на водачът на М.-то чрез задействане на спирачната система да предотврати удар с движещият се пред него със значително по-ниска скорост лек автомобил „***“. При тези обстоятелства е налице причинно-следствена връзка между повредите на лек автомобил марка „***“, модел „****“, с рег. № ***** и механизма на настъпило ПТП.

От събраните по делото доказателства се установяват в пълнота и по несъмнен начин признаците от фактическия състав на непозволеното увреждане - настъпването на пътнотранспортното произшествие на сочената

дата, причинено виновно от водача на застрахования автомобил. Установява се настъпването на вреди за ищеца, както и причинно-следствената връзка между виновното поведение на водача и вредоносния резултат. За ангажиране на отговорността на застрахователя на причинителя на увреждането, не е необходими наличието на влязла в сила присъда, която да ангажира наказателната му отговорност или пък влязло в сила наказателно постановление, за ангажиране на административно-наказателната му отговорност. Обстоятелствата от значение за разрешаване на правния спор, в това число и механизмът на ПТП подлежат на установяване в производството по предявения граждански иск за обезщетяване на претърпените вреди.

Съгласно разпоредбата на чл. 432, ал. 1 от КЗ, увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ при спазване на изискванията на чл. 380 от КЗ. Кодекс за застраховането изисква преди да се пристъпи към съдебна намеса в отношенията между пострадалия и застрахователя, пострадалото лице да отправи застрахователна претенция до застрахователя, като спазването на това изискване е предпоставка за допустимост на прекия иск по реда на чл. 432, ал. 1 от КЗ. В случая, видно от ангажираните писмени доказателства, ищецът е изпълнил законовото си задължение да заяви своята извънсъдебна претенция към застрахователя. Доколкото не е последвало обезщетяване на настъпилите вреди, то за ищеца остава открит исковият път за защита, посредством предявяването на осъдителен иск.

Предвид установените правнорелевантни предпоставки за ангажиране на отговорността на застрахователя по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“, остава да се установи размерът, до който следва да се ангажира тя. Съгласно чл. 405 от КЗ, застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието. По приложението на посочената правна норма съществува трайна практика на ВКС по чл. 290 от ГПК, която поддържа разбирането, че присъжданото застрахователно обезщетение за вреди по имуществена застраховка трябва да съответства на реалния размер на вредата към деня на събитието, за да може да покрие действителната или възстановителната стойност на увреденото застрахователно имущество. Законът се интересува

от стойността на вредите по средната им пазарна стойност към момента на настъпването им. Обемът на отговорността при деликт се определя от закона и той е в размер на действително причинените вреди (чл. 51, ал. 1 от ЗЗД), а обезщетението трябва да съответства на това, което увреденият следва да разходва, за да възстанови предхождащото увреждане със С.ие.

Съгласно чл. 390, ал. 2 от КЗ, тотална щета е налице при увреждане, за което разходите нужни за извършване на необходимия ремонт надвишават 70% от действителната стойност на МПС към датата на събитието. В случая стойността на разходите за необходимия ремонт, които са в размер на 8 732.42 лв., надвишават 70% от действителната му стойност, която е 7560.00 лв.

При установена тотална щета, в полза на увреденото лице следва да бъде изплатена стойността на действително претърпените вреди към датата на ПТП (чл. 386, ал. 2 от КЗ). В случая стойността на разходите е определена съобразно САТЕ на вещото лице, кредитирана от съда. Съгласно чл. 400 от КЗ, за действителна застрахователна стойност се счита стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество. Именно на тази основа е дадена от вещото лице и оценката на процесното МПС в размер на 7560.00 лева.

Следва да се отбележи и следното - според съдебната практика, в хипотезите на тотална щета меродавна е действителната стойност на вещта към момента на застрахователното събитие, но не повече от застрахователната сума. В обичайния случай обезщетението не може да надвишава действителната (при пълна загуба) или възстановителната (при частична увреда) стойност на застрахованото имущество, т.е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други. Когато обаче тези разходи доближават или надвишават себестойността на самото имущество, извършването им е икономически неизгодно. В тези случаи възстановителната стойност надхвърля значително действителната стойност на застрахованата вещ, което налага ограничаване на отговорността на застрахователя до пазарната оценка на повреденото имущество, след приспадане на остатъчната стойност на

запазените части (стойността за скрап). Вещото лице дава заключение, че стойността на остатъците от лек автомобил марка „***“, модел „****“, с рег. № *****, които биха могли да се предадат на рециклираща фирма, изкупуващи метални отпадъци възлиза на 636.00 лева. Приспадайки посочената сума от пазарната стойност на автомобила, обезщетението възлиза в размер на 6924.00 лева, каквато е и исковата претенция на ищеца допусната след изменението му, по реда на ч. 214 от ГПК. При установена тотална щета, с оглед вида и размера на вредите, в полза на увреденото лице следва да бъде изплатена именна тази стойност, компенсираща загубата от полезността на вещта, за да не се стигне до неоснователно обогатяване на увредения.

Предвид установения размер на претърпените щети, съдът намира, че предявеният иск следва да бъде уважен в претендирания размер от 6924.00 лева. Законната лихва следва да се присъди, така както е поискана от ищеца, а именно - от датата на подаване на исковата молба на 21.02.2023г.

Що се отнася до възражението за съпричиняване - тълкуването на нормата на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД налага разбирането, че за да е налице принос на увредения, е необходимо поведението му да нарушава предписани правила и нарушенията да са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, т.е. последният да е тяхно следствие. По делото не са ангажирани каквито и да е доказателства, които да обосноват законосъобразен и мотивиран извод за наличие на съпричиняване на резултата от страна на пострадалия. Няма такива за конкретно нарушение на предписани правила от негова страна, които не само да са осъществени, но и да са довели до настъпване на инцидента, който да е освен всичко и тяхно следствие. Нещо повече, вещото лице е категорично, че водачът на ***-то не е имал възможността да предотврати настъпването на ПТП. В случая липсва съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, водещо до намаляване на съответното обезщетение. За да е налице такова е необходимо нарушението да е в пряка причинна връзка с настъпилия резултат, т.е. последният да е негово следствие, тъй като приложението на правилото на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД е обусловено от наличието на причинна връзка. Ето защо, приносът трябва да е конкретен - да се изразява в извършването на определени действия или въздържане от такива от страна на пострадалото

лице, както и да е доказан, а не хипотетично предполагаем. Такъв принос не се установява, нито конкретно нарушение на предписано правило, което от своя страна да е довело до настъпване на инцидента, поради което и възражението за съпричиняване не се споделя. То е защитно по характер и следва да бъде установено пълно и главно от заявлялата го страна, т.е. да е доказано по един категоричен и безспорен начин, каквото доказване не бе проведено. При липсата на категорични доказателства за наличието на причинно-следствена връзка между конкретно поведение на пострадалия и вредоносния резултат, не би следвало да се намалява дължимото обезщетение за вреди.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ищецът има право на разноски. Видно от списъка на разноските по чл. 80 от ГПК, същите възлизат на 1791.96 лева. Съобразно уважения иск, на ищеца му се дължат разноски в пълен размер. Следва да се отбележи, че уговореното и изплатено от ищеца адвокатско възнаграждение е съобразено с Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и същото не е прекомерно.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 432, ал. 1 във вр. с чл. 386, ал. 1, във вр. чл. 498 от КЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, ЗК „*****“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр.С., район „С.“, бул. *****, представлявано от П.Д. и С. А. – изпълнителни директори ДА ЗАПЛАТИ на И. Н. Н. от с. Д., ул. ***** с ЕГН *****, сумата от **6 924.00 лева** (след допуснатото увеличение в размера на иска с протоколно определение от 22.11.2023г.), представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди на автомобил марка „****“, модел „****“, с рег. № *****, настъпили вследствие на ПТП реализирано на 06.09.2019г., на път II клас № *****, между с. Ч. и с. К., по вина на водача С. Н. Д. при управление на лек автомобил марка „М.“, модел „Л.“, с рег. № *****, застрахован при ответника по договор за застраховка „Гражданска отговорност“, полица № *****, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 21.02.2023г. до окончателното погасяване на задължението.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ЗК „*****“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр.С., район „С.“, бул. *****, представлявано от П.Д. и С. А. – изпълнителни директори да заплати на И. Н. Н. от с. Д., ул. ***** с ЕГН *****, направените по делото разноски в

размер на 1791.96 лева.

УКАЗВА на ЗК „*****“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр.С., район „С.“, бул. *****, представлявано от П.Д. и С. А. – изпълнителни директори, че присъдените суми могат да бъдат преведени по следната банкова сметка - IBAN: *****, титуляр: И. Н. Н..

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано от страните, в двуседмичен срок от съобщаването му с въззивна жалба пред Окръжен съд П..

Съдия при Районен съд – К.: _____